

A múlt magánszáma

*A fény átcsúszott a redőnyön,
és megvilágította az ablakra
ragasztott műanyag bolygókat,
és az ősrégi rózsaszín hajzselét,
amibe egykoron homok ragadt.*

*Tompán világít a jégcsap-
füzér. Olyanok a fények, mint
egy nyári délelőtt, a temetőben.
Csend. Csak a lila alumínium-
csengőt hallod. Csengetett
egy picit a műfenyőn, mikor
véletlenül belerúgtál.*

*Egyre inkább egyedül, egyre
inkább örülni ennek. Ahogy
egymásra talál a rozsdá és a vas.
A fény betöltötte a temetőt,
és egyben ki is üresítette.
Ideje felébredni.*